

Semavi Dinlerin En Mükemmeli Kur'an'dır

Beşeriyet âleminde, dinler tarihinin seyrine dikkatle bakılırsa, edyân-ı semaviyenin sertâcı olan İslâmiyetin kemâli anlaşılır. Çünkü İslâmiyet, kendinden önceki bütün dinlerin esaslarını ihtiva eden mükemmel bir enmûzectir. Demek ki O, bir tekâmülün neticesidir. Kâinatta her şey tekâmül kanununa dahil olduğuna göre, elbette semâvi dinler de bundan hâriç kalamazdı. Binaenaleyh Hz. Âdem ile başlayan silsile-i diyanet İslâm dini ile nokta-i kemâline erişmiştir. Artık tekâmül kanunu İslâm dini içerisinde devam edecektir. Zira her kemâlin kaynağı olan Kur'an, fevkalâde zenginliği ile buna müsaittir.

Kur'an, bütün gelmiş ve gelecek çağların üstündedir. Çünkü O, ezeli olduğu gibi ebedîdir de... O eskimez, müddeti geçmez, tağyirden, tebdilden mahfuzdur. Evet Kur'an'ın ihtiva ettiği düsturlar, her asır için tatbiki kabil hakikatlardır.

Beşer, bütün dinlerin, doktrinlerin, ahlâk ve sistemlerin hepsini denedi. O devirleri geçirdi, artık bugün hakdine rücû etmenin karar arefesindedir. Kur'an'ın eşiğine dayanmıştır. Kur'an'a dönüş, tevhide dönüş beşerin en son kavuştuğu terakki ve telâkki merhalesidir. Aslında beşer, muharref ve müddetini bitirmiş, dalâlet ve hurafat ile memlu' dinler ile hak dini ayırdedebilmenin rüşdüne erişmiştir. Hattâ son asırlarda ilim ve teknik sahasında atılan her adım da insanlığı Kur'an'a, İslâm'a yaklaştırmıştır.

Hak din, beşerin maddî ve manevî ihtiyaçlarını birlikte tatmin ve temin etmelidir. Aynı zamanda getirdiği ahkâm beşerin tabiatına, fıtratına uygun olmalıdır. Bunlar ise yalnız ve yalnız Kur'an'da ve İslâm'da mevcuttur. Bunu, hakikata aşına olan bir çok mütefekkirler de tasdik etmişlerdir. *"Fıtrat-ı beşeriye ile Kur'an'ın hakikatları arasında çok sıkı bir münasebet ve tevafuk var olduğunu"* itiraf etmişlerdir.

*Evet, evet hiçbir şey bu mucize-i ekber olan **Kur'an'ın** yerini tutamaz.* Beşer, aradığı hak ve hakikati Kur'an'da bulunmuş ve bulacak; ve bütün ruh-u canıyla sarılmış ve sarılacaktır. Bunun emareleri dünyanın dört bir tarafında heyecanla müşahade edilmektedir. İnsanlık âleminde dinsizlik cereyanı ehemmiyetini bütün bütün kaybetmiştir. Birçok acı tecrübelerden sonra dinsiz yaşamının imkânsızlığı anlaşılmıştır.

Bütün bunlarla beraber, dünyada hıristiyanlık ve yahudilik de devam etmektedir. Fakat üzerinde dikkatle durulması gereken bir hakikat var. O da: Hristiyanlığın dünyada devamı kendi mahiyetindeki hakkaniyetle değil, kendine mensup devletlerin siyasî hâkimiyetleri sayesinde.

Yahudilik ise, bir takım gizli cemiyet ve locaların dessasane faaliyeti yanında,

müntesiplerinin ekonomik varlıkları ile dar bir çevrede ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Şurası bir gerçektir ki, hiçbir vakit maddî, siyasî, ekonomik kuvvetler Kur'an hakikatlarına meyyal olan ruhlara devam üzere tahakküm edip duramaz. Hiç bir hakikat, hile ve desise ile ebediyyen mestur kalamaz.

Ehl-i insaf ve erbâb-ı fikir sair semavî kitap ve dinlerle Kur'an-ı Hakîm'in mukayesesini yaparsa şu hakikatlar ortaya çıkar:

Kur'an, semavî kitapların en ekmelidir. Diğerlerinden daha câmi, daha zengin ve daha faik olması hikmetin muktezasıdır. Çünkü nihai bir din te'sis etmiştir. Kur'an bütün beşer âlemine gelmiş en büyük kitap ve en son hitaptır. **İncil** ve **Tevrat** belli zaman ve milletlere münhasırdır. Tevrat Hz. Musa'nın, İncil ise Hz. İsa'nın ümmetine nazil olmuştur. Kur'an ise, mekân ve zaman kayıtlarının üstündedir. Beşerin ezel-ebed ihtiyaçlarını tekeffül etmiştir. Kur'an diğer bütün semavî dinler ve kitaplardaki iman esaslarını ihtiva etmekle beraber amel, ahkâm, muamelât ve ahlâk gibi cihetler itibariyle de diğerleriyle kıyas edilmeyecek kadar zenginliklere sahiptir. Tevrat ile Kur'an-ı Azim'üşşanın tesis ettikleri dinlerin mahiyetleri muvazene edilirse, şu hakikat tezahür eder:

Yahudilik, yalnız İsrailoğullarına münhasır ırkî, millî ve mahfî bir dindir. Demek ki, cihanşümul bir mahiyeti yoktur. Zira intişar kabiliyetine haiz olmayan her bir şey nakıstır. Yahudiler, hür düşüncenin hâkim olduğu bu asırda bile gayet vahşi, ilkel, ırkçı bir taassubla dinlerini tamim etmekten sakınırlar. Hatta milletlerinden olmayanlara dinlerini tebliğ etmedikleri gibi, üstelik onlara "köle" nazarıyla bakarlar.

İslâmiyet ise, cihanşümul bir dindir. Peygamberimiz O'nu hiçbir vakit bir millete, bir kavme tahsis etmemiştir. Bilakis, bütün âlem-i insaniyete tebliğ etmiş, cihâna sesini duyurmuştur. Hatem-ül Enbiyanın irtihalinden sonrada müslümanlar bu din-i mübîn-i Ahmediyeyi, Kur'an'ın emri üzerine bütün insanlığa ulaştırmayı en büyük şeref ve ulvî bir vazife telâkki etmişlerdir. Tarih boyunca İslâm orduları yalnız i'lâ-yı kelimetullah maksadıyla acem, rum ve frenk ülkelerine doğru seferler düzenlerken, diğer taraftan bugün dahi irşad orduları ilim ve irfan ile gönül iklimlerini tenvir etmektedirler. Bu âl-i himmet zatların gayeleri, uhuvvet-i insaniye ve İslâmiyeyi her şeyin fevkinde te'sis ile cihanda sulh-u umumîyi temin etmektir.

Evet, İslâm dini zuhur ettiği andan itibaren, harika bir surette kabul görmüştür. Hattâ İslâmiyet'in hâkim olmadığı ülkelerde bile âdetlerine mutaassıp birçok kavim kendi din ve âdetlerini bırakıp, pek salâbetli, zevali mümteni olan İslâm dininin kuvve-i cazibesine tabi olmuşlardır. Çünkü İslâmiyet en fitri, en musaffa, en mütekâmil bir dîn-i celildir. Bu bakımdan bütün tabiî ve siyasî engelleri yıkarak gönülleri fethetmiş, medenî bir inkılâb meydana getirmiştir.

Şu da bir gerçektir ki, Tevrat'ın pek çok âyetleri tahrif edilmiş, ilâhî mahiyetini kaybetmiştir. "**Arz-ı mev'ud**" ideali uğruna zaman içerisinde pek çok tahribe uğramış, asıl safvet ve kudsiyetinden uzaklaşmıştır. Semavî mahiyetini kaybetmiştir. Hattâ yahudiler, Tevrat'ı kendi arzuları doğrultusunda tağyir etmek maksadıyla

onlara muhalefet eden bir çok peygamberini dahi şehid etmişlerdir.

Nasraniyet inceden inceye tahkik ve tetkik edilirse, muharref bir din olduğu anlaşılır. Zira o, hakikattan uzaklaşarak hurafeye müncer olmuştur. Hıristiyanlığın iman esasları sonradan uydurulmuştur. Çünkü vahdaniyet vadisinde i'tina lâzım iken, hıristiyanlar Hind ve İran'ın teslis akidesini ihya etmişler, onda karar kılmışlardır. Lâhutiyetle nasutiyeti karıştırarak dengeyi bozmuşlardır. Hz. İsa'yı mâbudluk derecesine çıkarmışlar, Hâlikı mahlûk derecesine indirmişlerdir. Akli devreden çıkarmışlar, "aklını at, sonra gel" prensibini esas almışlardır.

Kur'an ise, bütün hakikatlarını akla tesbit ettiriyor. Yüzlerce âyetiyle insanları tefekküre, taharriye sevk ediyor. Binaenaleyh her iki din mukayese edilirse görülür ki, biri muntazam hakikatlar manzumesi iken, diğeri heyûlâdır.

Kur'an, zamanımıza kadar semavî özelliğini aynen muhafaza etmiştir. Geldiği gibi orijinaldir. Bir harf ve bir kelimesi dahi tebeddül ve tağyire maruz kalmamıştır. O'nun i'cazı zırhı olmuştur. İlk yazmalarından bugüne ulaşıncaya kadar bütün nüshaları açıktadır, meydandadır. Cenâb-ı Hakk, O'nun muhafazasını bizâtihi taahhüt etmiştir. Bunun için ebediyete kadar Kur'an tahrife, tebeddüle uğramayacaktır.

İncil'e gelince, birbirine muhalif birçok nüshalar yazılmıştır. Şu anda bile birbirini nakzeden dört ayrı İncil vardır. Şu hal gösteriyor ki, İncil aslî sâfiyetini ve semavî orjinalitesini kaybetmiştir. Hz. İsa'nın zamanındaki İncil ile bugünkü İnciller arasında bir münasebet kalmamıştır.

Alman doktor Seteraus mevcut İncilleri pek ciddî bir surette tetkik ve tahkik ettikten sonra, bunların gerek kendi aralarında ve gerekse babları arasındaki tenakuzları meydana koyarak şu hükme varmıştır:

"Mevcut İnciller asla semavî bir mahiyete haiz değillerdir."

Hristiyanlar için on dokuzuncu asra kadar Hz. İsa'ya "insan" nazarıyla bakmak günah-ı kebar idi. Ernas, Hayat-ı İsa namıyla yazdığı bir eserinde, O'nu "**insan**" olarak takdim etmesi Fransa'yı yerinden oynatmış, birçok mutaassıp Hristiyanlar; "*Vay! Demek İsa İlah değilmiş.*" diyerek, matemlere gark olmuşlardır. Fani insanları ilâhlaştıran esassız hurafeler, güneşlerden parlak, selsebillerden berrak olan bir Kitab-ı mübîn ile nasıl muvazene edilebilir?

Evet, maziye atf-ı nazar edip, hâli göz önüne alırsak görürüz ki, hıristiyanlığın tevakkuf ve sükûtuna mukabil, İslâmiyet terakki ve suuddadır. Âlem-i nasraniyet dehşetli bir terreddi ile an be an gerilerken âti, İslâmiyet için bir istikbâl hazırlamaktadır.

Şurası göz önünde tutulmalıdır ki, Kur'an'ın te'sis ettiği İslâmiyet siyasî hâkimiyetle değil, kendi mahiyetindeki hakkaniyet ve ulviyet sayesinde ilerlemektedir. Çünkü O'nun kemalâtı ve hakkaniyeti izafî ve nisbî değil, zatîdir. Faraza dünyada Kur'an'ın hiç bir müntesibi bulunmasa da yine O'nun bu galebesi ve i'tilâsı hadd-i zatında vakidir. Çünkü O mukaddestir, mükemmeldir, emsalsizdir, âlidir.

Kur'an'ın İlmî hakkaniyet cihetiyle sair dinlere ve felsefeye üstünlüğü bi-hakkın tahakkuk etmiştir. Herhangi bir munsif âlim Kur'an ile sair dinler arasında ilmî bir mukayese yapacak olsa, şüphe yok ki, bu hakikati itirafa mecbur olur. Nitekim, hıristiyanlığı bütün incelikleri ile yakından tahkik ve tetkik ettikten sonra, beşeriyetin ruhî ve manevî ihtiyaçlarını tatmin eden ancak Kur'an olduğunu tasdik ve ilan eden yüzlerce hakperest garp mütefekkeri mevcuttur. Bunlardan sadece iki misal vermekle iktifa edeceğiz: Meselâ, İtalyan müverrih **Kattani** bu hakikati şöyle dile getiriyor:

“Bu öyle bir din ki, mükemmel ve merdane sadeliği ile muzlim sisleri bir sadmede silip götürdü.”

Lord Hedeli ise şöyle diyor:

“İslâmiyet'in sade, fakat nurani ihtişamını idrak ettikten sonra, bulutlu ve karanlıklı bir dehlizden gün ışığına çıkan bir adam gibi oldum.”

Şu hakikati da açıklamadan geçmemelidir: Müslüman âlimlerin neşir ve tebliğ hususunda takip ettikleri metod ile hıristiyan misyonerlerin takip ettikleri hatt-ı hareket de mukayese edildiğinde aradaki fark, akılları hayrete düşürüyor. Çünkü birinin sözlerinde ruhları teneffüs ettiren hikmet, kavli leyyin, nezahat, muhabbet ve müsamaha hâkimdir. Ötekinin sözlerinde ise adavet, kin, öfke, gadap hisleri kaynamaktadır. Hâlbuki hakka davet ikrah ve icbar ile değil, irşad ve ikna ile olur. Kur'an'ın kalb ve gönülleri cezbe ve celbeden bu kudsî cazibesi ve ulvî hakkaniyeti karşısında taassubla meşbu misyoner teşkilatının ve sair teşkilatların faaliyetleri akim kalmaya mahkûmdur.

Binaenaleyh galebe-i kâmile er veya geç Kur'an'a mukadderdir.